

Barbara
Woodová
Panenky
z ráje



KLOKAN

Barbara
Woodová
*Panenky
z ráje*



edice
KLOKAN

Copyright © 1993 by Barbara Wood

Translation © Petruše Klůfová-Štechová, 1998

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu VIRGINS OF PARADISE
vydaného nakladatelstvím Avon Books
1350 Avenue of the Americas, New York, NY 10019
přeložila Petruše Klůfová-Štechová
Redakční úprava Ivana Váňová
Grafická úprava obálky Zbyněk Janáček
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 1998
shop@alpress.cz
První vydání

ISBN 978-80-7543-296-4 (pdf)

*Byly tam dveře, k nimž jsem neměl klíč,
a opona, za kterou jsem nedohlédl.
Jako by mezi mnou a tebou padlo pár slov
– a tím všechno skončilo.*

Omár Kháyyám
Rubáiyát

*Ženy se budou těšit právům,
jež ale samy musí dodržovat,
ačkoliv muži budou nad ženy.
Alláh je veliký a moudrý.*

Korán II: 228

❧ Prolog ❧

Jasmína nečekaně požádala taxikáře: „Mohl byste mě nejdříve zavézt do ulice Panenek z ráje?“

„Jistě, paní,“ přisvědčil Arab a sjel pohledem po jejích plavých vlasech.

Jasmína tou prosbou zaskočila sama sebe. Při jízdě z káhirského letiště i předtím, během dlouhého letu z Los Angeles do Egypta, si v duchu slibovala, že k téhle ulici se ani nepřiblíží. Chtěla jet přímo do hotelu Nile Hilton, zjistit tam, proč ji pozvali zpět do Egypta, vyřídit všechno potřebné a co nejrychleji se zase vrátit do Kalifornie. Nad tímhle náhlým rozhodnutím se až zhrozila, ale přesto svou žádost nevzala zpět. Jet do ulice Panenek z ráje se možná bála, ale ještě větší strach měla tam nezajet.

„Moc pěkná ulice, paní, výstavná, krásná,“ vykládal úslužně řidič, zatímco tiskl klakson a bojoval s dopravní zácpou v centru starověkého města. Jasmína mu z obličeje vyčetla zvědavost, podle níž naráz pochopila, že turisté tuhle ulici navštěvují jen výjimečně. Seděla ve škytajícím autíčku vyzdobeném pestrými střípci, papírovými květinami a – na sametem vyložené palubní desce – okázale připraveným koránem, svatou knihou všech muslimů, a nervózně zatínala prsty do nohavic modrých džínsů. Džíny nosila ze všeho nejraději, dokonce i na pediatrické klinice. „Velmi nedoktorské, paní doktorko Van Kerková,“ pokáral ji jednou primář škádlivě.

Jasmína si prohlížela hustý dav na chodnících. Jen málokterý mladík měl staré zvonové džíny a vypasovanou nylonovou košili. Byly tam elegantní dámy s pečlivými účesy, v módní sukni a halence i muži v tradičních galabějách, ale i mladé ženy v dlouhých šatech a závojích – v „islámském oděvu“ nového fundamentalismu – a venkovanky v úzkých černých hábitech, jež při chůzi odhalovaly právě ty půvaby, jež měly původně zakrývat.

Jasmína si vybavila holčičku, již kdysi bývala, dítě se světlou pletí a plavými vlásky, jež dovádělo se svými snědými kamarády a příbuznými a nemělo tušení o rozbouřené budoucnosti, již se řítilo vstříc. Nebloudí to dítě někde tady v davu? Neměla by zastavit vůz a říct mu: „Pojeď se mnou, odvezu tě co nejdál od nebezpečí a zrady, jež tě tu čekají.“

Mezitím se kašlající autíčko doplazilo do ulice tak úděsně známé, až to Jasmíně vyrazilo dech.

Řidič zpomalil. Dívala se na dávno zapomenuté obrysy stromů nad zahradní zdí. Jako by odjela teprve včera. A strach v ní sílil.

Ten dopis, který jí došel do Los Angeles před pár dny, mohla samozřejmě zahodit. *Paní doktorko Van Kerková, mohla byste prosím přijet do Káhiry v naléhavé*

věci? *Jde o vaše dědictví.* Dopis psal advokát z Káhiry. Pamatovala si ho z dětství v ulici Panenek z ráje, býval jejich rodinným právníkem.

„Měla bys tam jet,“ přemlouvala ji její nejlepší přítelkyně Rachel, rovněž lékařka. „Dokud si nesrovnáš vztahy v rodině, těžko si můžeš dát do pořádku svůj osobní život. Možná je to konečně příležitost, jak navždy pohřbít demony z minulosti.“

Jasmína advokátovi zatelefonovala. „Promiňte, paní Van Kerková, ale je to velmi složitá záležitost. Musíte přijet osobně.“

„Zastavte, prosím,“ požádala řidiče pod baldachýnem starých topolů za mohutnou kamennou zdí, za níž vykukoval obrovský dům uprostřed tiché zahradní oázy – vzácnosti v tomhle přelidněném dusícím se městě. Když se Jasmína dívala na třípatrové růžové sídlo s balkony a dřevěnými okenicemi, zahltilo ji dojetí. Tady se narodila. Tady se poprvé nadechla, zasmála, rozplakala.

A tady se mě rodina zřekla, proklela mě a odsoudila k smrti.

Dům jí připomínal slavnou a upadající historii celého Egypta. Ta okna by se mohla otevřít a ukázat známé tváře, ty milované i ty nenáviděné – tváře patřící generacím Rašidů, mocné a urozené rodiny. Byli nepředstavitelně bohatí, důvěrně se přátelili s králi a paši, byli krásní a požehnaní, jenže pod tím pozlátkem vřela tajená šílenství, cizoložství, vraždy. Do myšlenek jí dotírala otázka: Žije tu rodina stále?

Vzpomněla si, jak kdysi dávno jí Amira řekla: „Žena může mít během života více než jednoho manžela, může mít mnoho bratrů a synů, ale vždy bude mít jen jednoho otce.“

„Řidiči!“ vybuchla Jasmína a odvrátila se od vzpomínky na otce a jejich poslední příšerné setkání. „Do Hiltonu, prosím.“

Sotva se auto vnořilo do rušných ulic, Jasmína se rozplakala. Na letišti odolávala, nepřipustila si žádný šok, žádné rozrušení z návratu, jako by to bylo letiště kdekoliv na světě, ale teď, při jízdě městem svého dětství a po návštěvě ulice Panenek z ráje se hradby jejího odstupu začínaly bortit.

Káhira – po tolika letech! I přes slzy viděla Jasmína spoustu ohromujících změn. Ze starých paláců se stala sídla prosperujících firem. Na elegantních starých průčelích zářily neonové nápisy. Všude se stavělo v ustavičném hluku strojů a vozidel. Jako by celé bloky zničila válka a ohradila je ploty ze silných řetězů. Ale pořád to byla její milovaná Káhira, drzá, nestydatá, křiklavá, město, jež přežilo tisíc let válek, dobývání, morů a výstředních vládců.

Taxi dýchavičně objelo náměstí Tahrir, připomínající teď manéž v cirkuse. Vrcholily tu přípravy ke stavbě nové podzemní dráhy. Jasmína si všimla, jak si Káhiřané nenásilně zvykají na všechny tyto změny. Když konečně uviděla hotel Nile Hilton, už se jí nezdál tak supermoderní a superelegantní jako kdysi, když tu měla svatební hostinu. Vedle něho býval mrňavý krámek, kam si s Kamélií, Tahjou a Zachariášem chodívali v dětství pro zmrzlinu. A stáli tu prodavači jasmínu, náručí

tak plné větévek, že je pod nimi nebylo ani vidět, a na chodnících dřepěly manželky feláhů a pekly kukuřičné klasy, což vždy signalizovalo příchod léta.

Jasmína se odvrátila od okna. Kdysi se zapřísáhla, že se už do Káhiry nevrátí, a chtěla slib dodržet. Byla tu tělem, které bude jednat s právníky, ale srdcem a duší zůstala v Kalifornii.

Taxi zastavilo před hotelem, z něhož se vyřítil vrátný, aby jí otevřel dveře se slovy: „Vítejte v Káhiře!“ a Jasmíně neušlo, že pohledem obdivuje její plavé vlasy stejně jako řidič a předtím celníci a nosiči na letišti. Připomněla si, že si musí koupit šátek. Nahé paže si už před vystoupením z letadla schovala pod svetr.

Malý nosič přiběhl pro zavazadla, ale Jasmína měla jen příruční kufřík. Nechtěla zůstat dlouho, pokud možno jen přes jednu noc. A do ulice Panenek z ráje už rozhodně nepojede.

Ve vstupní hale ji přivítala hlučná hudba a provolávání slávy, načež se objevil svatební průvod s tanečníky a muzikanty, přáteli a příbuznými kolem novomanželů. Jasmína se zastavila a sledovala, jak kolem proplovává nevěsta v bílých svaatebních šatech a dvě družičky jí nesou dlouhou vlečku. Vzbudilo to v ní rozněžnělé vzpomínky na vlastní svatbu právě tady, tehdy ve zbrusu novém hotelu. Byla tenkrát tak šťastná! Vytáhla pár mincí a hodila je na dvojici s tichým přáním: „Hodně štěstí. *Mabruk*.“

U recepcy ji čekal další vřelý pozdrav: „Vítejte v Káhiře!“

„Mám tu nějaký vzkaz?“ zeptala se pohledného mladíka, který ji obdařil lichotivým úsměvem, v němž jsou egyptští muži přeborníci.

Podíval se do příhrádek: „Je mi líto, paní Van Kerková, ale nemáte.“

Sdělila advokátovi datum svého příletu i to, že má rezervaci v Nile Hiltonu. Čekala ho už na letišti, a když se neukázal, byla si jistá, že ho najde v hotelu. Poslíček ji doprovodil do jejího pokoje. „Ta nejlepší vyhlídka“, přesně jak si vyžádala. Dala chlapci libru, ale podle jeho výrazu poznala, že to je trochu moc.

Jasmína byla unavená a vyhládlá – v letadle vůbec nespala a jedla pramálo – ale chtěla zavolat do Los Angeles a dát všem vědět, že dorazila v pořádku. Sotva se dotkla sluchátka, kdosi zaklepal na dveře.

Otevřela a v úleku ucouvla.

Stála tam žena v tradičním úboru poutníka do Mekky – dlouhé bílé šaty, bílý závoj na hlavě zakrývajícím dolní polovinu obličeje. V ruce držela koženou kabelu a opírala se o hůlku. Jasmína ty temné oči poznala a zajíkla se rozporuplnými pocity. Amira!

Vzpomněla si na chvíli, kdy se s touto ženou viděla naposledy, a opět pocítila starý hněv a smutek.

Amira řekla arabsky: „Mír tobě a soucit boží.“

Jasmína si náhle vybavila vůni santalového dřeva a lilií, hudbu starých fontán na zahradě a božskou chuť meruněk v cukru. Byly to šťastné – a dlouho potlačované – vzpomínky.

„I tobě,“ odpověděla, jako by mluvila s přízrakem. „Pojď prosím dál.“

Když Amira vešla do pokoje, zavanula z jejích bílých závojų vůně mandlí. Jasmína žasla, jak bleskově se jí vybavují vzpomínky i arabština. Jak je příjemné jí opět mluvit. Amira počkala, až jí Jasmína nabídne židli, a pak usedla jako královna, i když poněkud ztuhle. Koneckonců, bylo jí přes osmdesát.

Jasmína se posadila na pelest a nespouštěla oči z postavy před sebou. Takže Amira konečně uskutečnila pouť do Mekky.

„Daří se mi dobře, buď bohu dík.“ Stařena sundala závoj a odhalila sněhobílé vlasy.

„Jak víš, že jsem tady?“

„To já jsem pro tebe poslala, Jasmíno.“

„Jak jsi mě našla?“

„Napsala jsem Izákovi Mirašimu do Kalifornie, ten zná tvou adresu. Vypadáš dobře,“ poznamenala Amira roztřeseně. „Jsi doktorka? To je dobře. Máš velkou zodpovědnost.“ Rozpráhla náruč. „Neobejmeš mě?“

Ale Jasmína měla strach. Ta žena byla u jejího porodu, ty mandlemi vonící ruce byly první, jež se jí dotkly. Přesto Jasmína nedokázala vejít do ženina objetí, ani když pohlédla do temných očí jiskřících jak srdce černého opálu. Tato žena měla silné rysy pouštních beduínů a hrdě vztyčenou bradu – rys všech žen rodu Rašidů včetně Jasmíny Van Kerkové. Jasmína sem totiž patřila, Amira byla její babička.

„Nesmíš mě nenávidět, Jasmíno,“ prosila Amira. „Jsi vnučka mého srdce a já tě miluju.“

„Promiň, babičko, ale já nezapomněla na den, kdy jsme se viděly naposledy.“

„Jistě. Byl to smutný okamžik pro nás pro všechny. Jasmíno, holčičko, když jsem byla malá, potkalo mě něco, kvůli čemu jsem plakala a plakala, až jsem věřila, že se vyprázdním jako vylitá láhev a umřu. Ale neumřela jsem, zůstala mi však vzpomínka na to propastné zoufalství a já přísahala, že nedovolím, aby některé z mých dětí poznalo takovou bolest. Jenže Ibrahim je sice tvůj otec, ale rovněž můj syn, a já nesměla zasáhnout. Podle zákona může muž činit se svými dětmi, co se mu zlíbí, je pánem rodiny. Ale truchlila jsem po tobě, Jasmíno. A teď ses vrátila.“

„Prosím, babičko, proč jsi pana Abdela Rahmana požádala, ať mě přivolá? Otec snad zemřel?“

„Ne, Jasmíno, je pořád ještě naživu. Ale právě kvůli němu jsem si přála tvůj návrat. Je nemocný, Jasmíno, umírá. Potřebuje tě.“

„Požádal tě, abys pro mě poslala?“

Amira zavrtěla hlavou. „Otec nic netuší. Bála jsem se, že kdyby věděl, že jsem ti psala, a tys nepřijela, zabilo by ho to.“

Jasmína bojovala se slzami. „A na co umírá? Jakou má nemoc?“

„Není to nemoc těla, Jasmíno, ale duše. Ztratil vůli k životu.“

„Jak bych ho *já* mohla zachránit?“

„Umírá právě kvůli tobě. Toho dne, kdy jsi odjela z Egypta, ztratil tvůj otec víru. Uvěřil, že Bůh ho odvrhl, a věří tomu ještě teď, na smrtelném loži. Jasmíno, ne-smíš nechat otce zemřít bez víry, protože pak by ho bůh skutečně opustil a můj syn by neodešel do ráje.“

„Je to jeho vina...“,“ namítla rozechvěle Jasmína.

„Ach Jasmíno, copak víš všechno? Myslíš si, že víš, proč to tvůj otec udělal? Znáš celou historii rodiny? U Proroka, ty neznáš rodová tajemství, jež daly vzniknout naší rodině, jež daly vzniknout tobě. Teď ale přišel čas, aby ses je dozvěděla.“ Amira zvedla koženou kabelu a vylovila z ní krásnou dřevěnou kazetu vykládanou slonovinou. Na víčku stál nápis: *Bůh je milosrdný*. „Pamatuješ si na rodinu Miraši, jež bydlela vedle nás v ulici Panenek z ráje? Odstěhovala se z Egypta, protože to byli Židé. Maryam Miraši byla má nejmilejší přítelkyně. Navzájem jsme si strážily tajemství. A teď naše tajemství prozradím tobě, protože jsi vnučka mého srdce a já si přeji, aby se rána mezi tebou a otcem zahojila. Dokonce ti povím i velké Maryamino tajemství, je už po smrti, takže na tom nezáleží. A pak ti prozradím to své nejstrašnější, jež nezná ani tvůj otec. Ale nejdřív si musíš poslechnout to všechno ostatní.“

Jasmína fascinovaně hleděla na dřevěnou skříňku. Oknem vanul ranní větřík a doléhal sem hluk městské dopravy z ulice. A najednou ji napadlo něco zvláštního: Vzpomněla si na doby, kdy neexistovala ještě ani tahle ulice, ani tenhle hotel, ale stávala tu kasárna britské armády. A když sledovala babičku, jak zvedá víčko kazety s upomínkami na generace jejich hrdého rodu, uvědomila si, že se teď spolu vydají na cestu časem.

„Povím ti všechna svá tajemství, Jasmíno,“ zopakovala Amira tiše a upřela na ni moudré onyxové oči. „A ty mi svěříš ta svoje. Protože i ty máš tajemství.“ Povzdechla si. „Vyměníme si je navzájem a až Bůh vyslechne naše příběhy, snad ti ve své milosrdnosti poradí, co dál. To první tajemství se, Jasmíno, týká roku před tvým narozením, kdy skončila v Evropě válka a svět slavil mír. Přihodilo se to za vlahé noci plné příslibů a od ní se datuje počátek pádu naší rodiny...“

Část I

1945

❖ 1 ❖

„Pohlédněte k nebi, princezno! Vidíte toho okřídleného koně, jak cválá po oblacích?“

Děvčátko hledělo na noční oblohu, ale vidělo jen oceán hvězd. Zavrtělo hlavou a dočkalo se objetí. A náhle při tom pátrání po okřídleném koni zaslechlo zdálky cosi jako hřmění hromu. Vtom se ozval křik a žena, jež ji objímala, zavřeštěla: „Bůh nás ochraňuj!“ Ze tmy se vyloupily černé stíny obrovských koní s černě oděnými jezdci. Dítě se snažilo zahlédnout jejich křídla v domnění, že se snesli z oblohy. Všichni prchali, i ženy a děti, hledali úkryt ve stanech, a ve světle ohňů se blýskaly meče a ke studeným hvězdám stoupal nářek.

Dítě se tisklo k ženě, s níž se choulilo za velikou cestovní truhlou. „Tiše, princezno,“ prosila žena. „Nesmíte vydat ani hlásku.“

Strach. Děs. Dítě vyrvané z ochranné náruče.

Amira vykřikla a vzbudila se. V pokoji vládla tma, ale měsíc za oknem jí postříbřil příkrývky. Posadila se, rozsvítila lampičku a dlaň si přitiskla na bušící srdce. Sny se vrátily. Jejich vinou se Amira probouzela unavená, protože sny byly zlé – zřejmě vzpomínky, i když těžko říct, zda všechny skutečné, nebo vysněné. Amira věděla, že ji neopustí ani ve dne, že i v přítomnosti bude muset znovu prožívat svou minulost, jako by žila dva životy současně – jeden patřil vydešenému děvčátku a druhý ženě, jež se snažila najít smysl v tomto nevypočitatelném světě.

To je proto, že se má narodit dítě, usoudila Amira. Netušila, jak dlouho vlastně spala. V domě vládlo zvláštní ticho. Při každém porodu v sídle v ulici Panenek z ráje se jí sny vracely. Zamířila do velké mramorové koupelny – kdysi ji sdílela s manželem, Alim Rašidem, nyní už pět let po smrti – a potmě pustila studenou vodu. V zrcadle viděla, jak má ve svitu měsíce zsinanou tvář. Ostatní ji považovali za krasavici. „Slib mi, že se znovu vdáš,“ požádal ji Ali na smrtelné posteli, těsně před vypuknutím druhé světové války. „Jsi tak mladá, Amiro, plná života. Vezmi si Skourase, miluješ ho.“

Amira si opláchla obličej. Andreas Skouras! Jak mohl Ali tušit, že ho miluje? Své city přece pečlivě skrývala! Nesvěřila se ani nejlepší kamarádce. *Vezmi si*

Skourase. Může to být takhle prosté? Ale co k ní králův ministr kultury vlastně cítí?

Upravila si vlasy a oděv – ulehla jen ke krátkému odpočinku, protože v noci počítala s porodem své snachy. Vrátila se do ložnice. Měsíc ozářil na nočním stolku fotografii muže s knírkem a orlím nosem.

Uchopila snímek do rukou a čerpala z něho útěchu jako v těžkých dobách každé. „Co ty sny znamenají, manželi mého srdce?“ Dům, jindy hučící projevy života početné rodiny, teď mlčel. Věděla, že jediné známky života se časem ozvou zdola, kde snacha urputně pracovala k svému prvnímu porodu.

„Pověz,“ oslovila šepetem Aliho Rašída, bohatého a mocného, posledního ze zmi-zelé generace. „Proč se sny vracejí vždy před narozením dítěte? Je to zlé znamení, nebo projev mého vlastního strachu? Že by mě zážitek z dětství nutil prožívat děs nanovo pokaždé, když do rodiny přijde nový život?“ Amiře se někdy zdávalo o zou-falém, křečovitě vzlykajícím děvčátku, netušila však, o koho jde. „Jsem to já?“ tá-zala se fotografie. „Jen ty jediný znáš tajemství mé minulosti. Možná víš i víc, jen jsi mi to neřekl. Do tvého domu jsem přišla jako dítě. Jaká tajemství zůstala v ha-rému v ulici zvané U perlovníku, odkud jsi mě přivedl? Proč vzpomínky začínají až od osmého roku mého života?“

Žádná odpověď, jen šumění stromů v zahradě spící Káhiry. Všechny Aliho odpov-ědi leží v hrobě spolu s ním. Amira Rašídová se nikdy nedozví, z jakého rodu je, odkud pochází, jak se skutečně jmenuje – a tohle tajemství netuší ani její rodina. Na otázky o svých příbuzných odpovídala vyhýbavě a neměla ani vzpomínky na dět-ství, o něž by se mohla dělit se svými dětmi.

Ale ty sny...

„Paní?“ ozval se ode dveří hlas.

Amira se obrátila ke služebné, jež žila u Rašídů desítky let. „Už je čas?“

„Mladá paní je velmi blízko, paní.“

Amira rázem zapomněla na sny a myšlenky o Andreasi Skourasovi a rozběhla se tichou chodbou po vysokých kobercích, kolem křišťálových zrcadel a zlatých svícňů, vzduchem vonícím po citronovém oleji.

O její snachu pečovaly tety a sestřenice žijící v sídle. Těšily ji a modlily se. Byla zde i stará astroložka Kwetah, v temném koutě pokoje dumala nad mapami a ná-stroji, aby zaznamenala přesný okamžik zrození dítěte.

Amira se stále nemohla zbavit dozvuků svého snu. Byl tak skutečný, jako by ho žila. Kdo byla ta žena? Kdo ji vyrval z ochranné náruče? Amira si na matku ne-vzpomínala, jen na tu podivnou hvězdnatou noc. Jako by se nezrodila z ženy, ale přímo z těch jasných vzdálených hvězd.

Ale pokud je můj sen ve skutečnosti vzpomínka, říkála si, když kladla snaše na čelo studený obklad, co se stalo po mém únosu? Zabili tu ženu? Viděla jsem její smrt? To proto jsem ztratila paměť?

„Jak je ti, dcero mého srdce?“ zeptala se rodičky, která trpěla bolestmi už od časného rána. Zatímco snacha usrkávala bylinkový čaj, jenž ulevil při porodu i matce Proroka Mojžíše, Amira se zadívala na vzduté břicho a náhle se vyděsila. Něco není v pořádku.

„Matko –,“ zašeptala mladá žena, horečnaté oči třpytné jako dvě černé perly. „Kde je Ibrahim? Kde je můj manžel?“

„Ibrahim je u krále, nemůže přijít. Ty si teď dopij čaj, je v něm síla božího požehnání.“

Přišel další stah a dívka se hryzla do rtu, aby nevykřikla, protože žena projevující slabost při porodu je hanbou rodiny. „Chci Ibrahima,“ zašeptala.

Ženy v místnosti měly na hlavách hedvábné závoje, voněly drahými parfémami a oblečené byly v luxusních šatech, jelikož bydlely v domě bohatce. V ženském křídle Rašidovy rezidence žilo celkem třiadvacet žen a dětí ve věku od jednoho roku do třiaosmdesáti let. Všechny ženy byly příbuzné, všechny patřily k rodu Rašidů, buď sestry či dcery či vnučky prvních manželek Aliho Rašida, zakladatele rodového klanu. Jedinými muži v tomto křídle byli chlapci pod deset let. Poté se podle islámského zvyku stěhovali do mužského křídla. Ženskému křídlu, kdysi harému, vládla pevnou rukou Amira. Velký portrét nad postelí zobrazoval Aliho Rašida obklopeného jeho ženami, konkubínami a dětmi. Ali Rašíd paša, usazený v křesle jako na trůně, byl statný mocný muž připomínající vládce z minulého století, jehož jméno mělo váhu ještě léta po jeho smrti. Amira byla jeho poslední manželka, brali se, když jí bylo třináct a jemu třiapadesát.

Snacha otevřela ústa v němém výkřiku. Amira jí vyměnila propocení polštář za suchý a otřela jí čelo.

„*Bišmalláh!* Ve jménu božím!“ šeptla jedna z mladých žen, jež rodičce pomáhaly u lůžka. „Co je to s ní?“

Amira stáhla atlasovou přikrývku a s hrůzou zjistila, že dítě kdovíproč změnilo polohu a leží napříč. Vzpomněla si na jinou noc, když přišla do tohoto domu jako nevěsta. Jedna ze starších žen jejího manžela rodila a dítě také leželo napříč.

A Amira si pamatovala, že žena i dítě zemřely.

Aby zakryla svůj úlek, chvíli snachu chlácholila a pak pokývla na jednu z žen, sestřenici pálící kadidlo, jež zahánělo od lože rodičky džiny a další zlé duchy. Amira jí pošeptala, že spolu vrátí dítě do normální polohy hlavičkou dolů. Porod se blížil, a kdyby se dítě vzpříčilo v porodním kanálu, matka i dítě by byly ztraceny.

Sestřenice byla ve věcech kolem porodních potíží zběhlá jako všechny ženy té domácnosti, ale když se zadívala na znetvořené břicho, ztuhla. Kde má dítě hlavu a kde nožky?

Amira vytáhla amulet, který měl úžasnou sílu, protože byl „ohvězdněn“ – sedm nocí ležel na střeše, aby vstřebal světlo a sílu hvězd – a stiskla ho v dlaních, aby

z něj načerpala jeho kouzlo. Hlas z rádia, naladěného na noční čtení koránu, odříkával: „*Je psáno, že všechno se děje pouze na rozkaz boží. On o nás pečuje. V Boha nechť věrní kladou svoji víru.*“

Amira jemně natočila děčko do správné polohy, ale jakmile ho pustila, břicho opět změnilo tvar, jak se mimino stočilo napříč porodních cest.

„Bůh s námi!“ zanaříkala tiše jedna z žen.

Amira zachovala klid. „Bůh je náš vůdce. Musíme plod držet ve správné poloze tak dlouho, dokud nevyjde ven.“

„Ale kde má hlavičku? Co když přijde na svět nožkama napřed?“

Amira se snažila dítě držet, ale při každém stahu se zarputile zhouplo zpátky do příčné polohy. Konečně dostala nápad. „Doneste hašiš!“ přikázala.

Když místnost naplnila čpavá vůně a připojila se k parfému z meruňkových květů a páleného kadidla, Amira začala odříkávat korán, vydrhla si ruce a paže a čistým ručníkem si je otřela dosucha. Čerpala ze znalostí, jež jí předala její tchyně, matka Aliho Rašída, léčitelka a bylinářka, ale něco se naučila už dřív, v harému v ulici U perlovníku.

Sledovala, jak snacha potahuje z hašišové dýmky tak dlouho, až se jí do očí vkradl skelný pohled. Potom Amira položila ženě ruku na břicho, jemně miminko směřovala a druhou rukou pro ně sáhla.

„Dejte jí ještě dýmku!“ zavelela a snažila se představit si polohu tělíčka.

Rodička se snažila vdechnout hašišový kouř, ale bolest se stala nesnesitelnou. Už se neovládla a zavřískla.

Nakonec se Amira obrátila k jedné z žen a tiše a klidně poručila: „Zavolej do paláce. Ať se Ibrahim okamžitě vrátí!“



„Bravo!“ vykřikl král Faruk. Protože to byl on, kdo vsadil na vítěznou barvu, a jeho družina kolem stolu s ruletou vybuchla v jásot.

Ovšem jeden z mužů tleskajících královi vítězství, Ibrahim Rašíd, který zvolal: „Dnes vám přeje štěstí, Vaše Výsosti!“, byl u té zábavy duchem nepřítomný. Kdykoliv se král nedíval, kradmo mrkal na hodinky. Bylo už pozdě a on toužil zatelefonovat domů a zjistit, jak se daří jeho ženě. Nesměl však odejít od stolu, patřil ke králově družině a jako jeho osobní lékař byl vlastně ve službě.

Ibrahim do sebe lil celý večer šampaňské, což se mu nepodobalo, ale jeho žena rodila první dítě a on za celých osmadvacet let svého života ještě nebyl tak nervózní.

Šampaňské mu však náladu nevylepšilo, naopak. Byl stále zasmušilejší, v duchu se ptal, proč marný čas zábavou, která mu zábavná vůbec nepřipadá. Rozhlédl se kolem stolu. Byl tam dav mladíků, kteří vypadali přesně jako on. Jsme stejní jako mravenci, pomyslel si ponuře. Všichni věděli, že král Faruk si své pobočníky vybírá většinou

podle vzhledu – snědé mladíky s krásnýma hnědýma očima, černými vlasy, všechny pod nebo lehce nad třicet, bohaté a líné, v oblecích objednávaných v londýnské Savile Row, vystudované v Anglii. Do jednoho to byli synové káhirské aristokracie. A přesto, jak si Ibrahim povšiml s netypickým cynismem, nosili rudé fezy, symbol příslušnosti k egyptským vyšším vrstvám. Arabové snažící se nebýt Araby, se vydávali za anglické džentlmeny. Rodným jazykem nepronesli ani slovo, protože arabština byla dobrá leda tak k rozkazování služebnictvu. Ibrahima neutěšil ani fakt, že je královým osobním lékařem, protože tohle místo mu zajistil jeho mocný otec.

Ovšem funkce Farukova osobního lékaře měla mnoho vad na kráse. Jednou z nich byla nutnost ubíjet večery tímhle způsobem, poslouchat orchestr hrající rumbu a sledovat páry na parketu. Jako králův osobní lékař musel být Ibrahim buď přímo v králově družině, nebo k telefonickému zastižení. Do ložnice sídla v ulici Panenek z ráje měl zavedenou přímou linku z paláce. Zastával tuto vznešenou a čestnou roli už pět let a poznal Faruka lépe než kdokoli jiný, královnu Faridu nevyjímaje. Navzdory drbům – z nich pravdivý byl pouze jeden: že Faruk má velmi malý penis a kolosální sbírku pornografií, Ibrahim věděl, že král je srdcem dítě – zbožňoval zmrzlinu, kanadské žertíky, komiksy, filmy s Katherine Hepburnovou a hazard. A panny, jako byla ta sedmnáctka se smetanovou pletí, jež visela na královské paži dnes.

V sále bylo veselo, kromě místní šlechty tu bylo mnoho evropských urozených uprchlíků před Hitlerem. Káhira odolala Rommelovu útoku a město teď šilelo oslavami. Nikdo neměl chuť na zášť, dokonce ani ne vůči Angličanům, kteří teď po válce měli z Egypta stáhnout svá okupační vojska.

Když král vykřikl: „*Voisins!*“ a rovnal žetony na další čísla, Ibrahim opět tajně mrkl na hodinky. Jeho žena může každou chvíli родit a on by byl rád s ní, aby ji utěšil. Měl však ještě jeden důvod k úzkosti, i když podle jeho soudu ostudný – potřeboval vědět, zda splnil povinnost k otci tím, že zplodil syna. „Dlužíš to mně i svým předkům,“ řekl mu Ali Rašíd té noci, co zemřel. Podle Aliho muž bez syna není skutečný muž. Dcery se nepočítají. Ibrahim si vzpomněl na Farukův žal, když mu královna Farida povila dceru – dokonce Ibrahima tajně poprosil o radu a afro-diziaka.

Ale nejvíc ze všeho toužil Ibrahim po společnosti své mladičké ženy, svého motýlka. Král opět vyhrál, dav znovu zajásal a Ibrahim civěl do sklenky a vzpomínal na jejich seznámení. Na jednom královském zahradním večírku patřila do královny družiny a jeho okamžitě uchvátila její křehkost a krása. Zamiloval se však do ní až v té chvíli, kdy jí na nose přistál motýlek a ona vykřikla. Ostatní se kolem dívky shlukli, takže Ibrahim se k ní musel se svými čichacími solemi přímo probojovat. Když prolomil ochranný kruh žen, myslel si, že dívka pláče, ale jakmile si uvědomil, že slzí smíchy, pomyslel si: Jednou ten motýlek bude můj.

Ibrahim se zrovna díval na hodinky a uvažoval o výmluvě jak uniknout společenským povinnostem, když mu číšník donesl zlatý tác. „Pardon, doktore Rašide, ale tenhle vzkaz vám právě poslali z paláce.“

Ibrahim lístek přečetl, vyměnil s králem pár soukromých slov a už letěl z klubu, taktak že si vzpomněl vzít si od šatnářky plášť a zahalit si krk hedvábnou šálou. Až za volantem mercedesu zalitoval, že vypil tolik šampaňského.



Když zjel na příjezdovou cestu v ulici Panenek z ráje, vypnul motor a zadíval se na průčelí třípodlažního sídla z devatenáctého století. Chvilí naslouchal podivným zvukům, jež zněly zevnitř, ale jakmile poznal, oč jde, vyřítíl se z vozu a po širokém schodišti vyběhl do ženského křídla, kde ženy naříkaly tak hlasitě, až se to rozléhalo celou ulicí.

Zarazil se až před sloupkovou postelí, ale to už se k němu rozběhla jeho sestra a s pláčem se mu vrhla kolem krku: „Zemřela! Naše sestřička zemřela!“ Ibrahim se jí jemně vyprostil a přistoupil k loži, kde seděla jeho matka s novorozencem v náručí, černé oči plné slz.

„Co se stalo?“ zeptal se a opět proklínal šampaňské.

„Bůh zbavil tvou manželku jejího utrpení,“ řekla Amira a odhrnula plenku z dětské tvářičky. „Ale obdařil tě krásným dítětem. Ach, Ibrahimе, synu mého srdce –“

„Kdy začala rodit?“ ptal se tupě, pořád ještě zmatený.

„Krátko po tvém ranním odchodu.“

„A zemřela?“

„Před pár minutami,“ přikývla Amira s povzdechem. „Volali jsme do paláce, ale už bylo pozdě.“

Konečně se přiměl pohlédnout na postel. Jeho mladičká žena měla zavřené oči a slonovinovou tvář klidnou, jako by pouze spala. Ibrahim padl na kolena, zabořil obličej do atlasové přikrývky a tiše zašeptal: „Ve jménu Boha nejmilosrdnějšího. Není jiného boha kromě pravého Boha a Mohamed je jeho Prorok.“

Amira položila synovi ruku na hlavu: „Byla to boží vůle. Teď už je v ráji.“ Mluvila arabsky, jazykem Rašidova rodu.

„Jak to přežiju, matko?“ šeptal. „Opustila mě a já to ani nevěděl.“ Pozvedl uslzenou tvář. „Měl jsem být s ní. Mohl jsem ji zachránit.“

„Zachránit ji mohl jenom Bůh, buď pochválen. Čerpej útěchu z tohoto, můj synu: tvoje žena byla zbožná a dostane se jí nejvyšší odměny, protože pohlédne do boží tváře. Podívej se na svoji dceru. Narodila se ve znamení Vegy, to je osmý lunární den – podle astrologů velmi dobré znamení.“

„Dcera?“ zašeptal. „Takže Bůh mě proklel dvojnásob?“

„Bůh tě neproklel.“ Amira pohladila syna po tváři. Vzpomněla si, jak vyrůstali spolu – ona jako třináctileté děvčátko, on jako dítě v jejím lůně. „Což Bůh všemohoucí nestvořil ke své slávě i tvou ženu? Bůh nedělá nic nemoudrého, synu. Vzdej Bohu chválu.“

Ibrahim sklonil hlavu a přiškrceně šeptal: „Vzdávám díky Bohu všemohoucímu. Bůh je jen jeden, *Aminiti billáh*. Věřím v Boha.“ Vstal, rozhlédl se zmateně kolem sebe a pak utekl z místnosti. Pár minut nato už seděl v autě a řítil se k mostu přes Nil a nakonec zabočil na polní cestu lemující lány cukrové třtiny. Nevnímal vycházející měsíc ani horký vítr prosycený pískem, slepý vztekem a žalem ujížděl dál a dál.

Náhle ztratil nad vozem vládu a prudce vjel do třtinového pole. Vypotácel se ven, chvíli vrávoral a pak se zahleděl na noční oblohu. Nakonec s hořkým vzlykem pozvedl k nebi pěst a hlasitě proklínal Boha, pořád dokola a donekonečna.

Přišlo bledé svítání, a když Ibrahim otevřel oči, spatřil slunce zahalené do mlhy jako žena do závoje. Ležel a snažil se rozpomenout, co se stalo. Hlava mu třeštila a sužovala ho úděsná žízeň. Až teď zjistil, že sedí v nakloněném autě uvízlém ve třtinové džungli.

Co se stalo? Jak se sem dostal? Kde vlastně je?

A tu se mu všechno vybavilo: kasino, vzkaz z domova, smrt manželky a zoufalý útěk nocí –

Ibrahim zasténal.

Bůh, pomyslel si. Proklel jsem Boha.

Otevřel dveře vozu a vystoupil. Vůbec si nepamatoval, že se vrátil na přední sedadlo auta.

A teď mu bylo na zvracení a jeho žízeň by neuhasil ani Nil.

Opřel se o kapotu a zvracel. S údivem zjistil, že je pořád ještě ve smokinku. V životě mu nebylo tak zle. Pošpinil čest své zemřelé ženy, své matky a svého otce.

Ranní mlha se zvolna vypařovala, nahoře se rozklenulo modré nebe a Ibrahim shora cítil nesouhlasně podmračený pohled otce Aliho Rašída. Celých osmdvaacet let svého života se Ibrahim snažil otci zavděčit, aby splnil vysoká očekávání, jež v něho otec vkládal. „Budeš studovat na Oxfordu!“ rozkázal Ali a Ibrahim odjel do Oxfordu. „Staneš se lékařem!“ poručil otec a syn se podvolil. „Přijmeš místo u dvora!“ zavelel Ali, nyní už ministr zdravotnictví, a Ibrahim se připojil k Farukově družině. „Budeš pokračovat v čestné tradici svého rodu a dáš mi mnoho vnuků.“ Ale všechno jeho úsilí získat si otcovo uznání jako by v tomhle jediném okamžiku přišlo vniveč.

Ibrahim poklekl na vlhkou zem a z hloubi srdce se snažil požádat Boha za odpuštění, ale nedokázal v sobě najít nutnou pokoru. Během slov modlitby se mu před očima objevovala otcova nesmiřitelná tvář a mátlá ho. V duchu se ptal, zda se i ostatním synům místo Boha zjevuje obraz jejich otce.

Rozhlédl se, kterým směrem leží Nil – hynul žízni –, když tu k němu stvoly cukrové třtiny dolehl otcův burácivý hlas: „Dcera! Nesvedeš ani to, co umí i ten nejsprostší rolník!“ Ibrahim měl sto chutí rozkřiknout se k nebesům: Copak jsem se o syna nesnažil? Nejásal jsem snad z těhotenství svého milovaného motýlka? Netěšil jsem se, že tohle je první věc, kterou jsem nedostal od otce, nýbrž stvořil sám?

Pak donekonečna zvracel a zvracel. A najednou si šokovaně uvědomil kořeny své úzkosti: *K šílenství mě nedohání její smrt, ale vědomí, že jsem selhal v otcových očích!*

Toužil plakat, ale stejně jako modlitba za odpuštění slzy nepřišly.

Když se opřel o vůz a odhadoval, jak hluboko zapadl do bláta a zda je poblíž vesnice, zjistil, že o pár kroků dál kdosi stojí a pozoruje ho. Přisahal by, že před vteřinou tam nikdo nebyl. Sama snědá, jako by se postava vyloupila z tmavé hlíny, bosá, v dlouhých špinavých šatech, hliněný džbán na hlavě.

Byla to *felaha*, rolnická dívka sotva dvanácti až třináctiletá. Z očí jí hleděla spíš nevinná zvědavost než strach či ostražitost. Tu si všiml jejího vysokého džbánu.

„Boží mír a soucit s tebou,“ zasípal. „Nabídneš vodu cizinci v nouzi?“

K jeho úžasu k němu dívka přistoupila, sundala džbán a naklonila ho. Lokal vodu ze sepjatých dlaní a náhle si vybavil, že rolníci na bavlníkových plantážích kolem Nilu bývají velmi plaší a děvčata utíkají před každým neznámým člověkem.

Ach, ta voda chutnala přímo božsky! Zhluboka pil, pak si opláchl obličej a hlavu a zase hltal. „Pil jsem to nejdražší víno na světě,“ svěřil se a pročísl si prsty mokré vlasy, „ale téhle vodě se nevyrovná. Zachránilas mi život, malička.“

Při pohledu na nechápavý výraz dívčí tvářičky si uvědomil, že promluvil v angličtině. Cítil, že se usmívá, vzhledem k jeho žalu velmi zvláštní projev. „Moji přátelé tvrdí, že mi přeje štěstí,“ pokračoval anglicky a opět si opláchl obličej. „Jako jediný syn jsem po otci získal celé dědictví, takže jsem pohádkový boháč. Míval jsem bratry, otec měl před Amirou už jiné manželky a ty mu porodily tři syny a čtyři dcery. Dva mí bratři umřeli na chřipku, třetí ve válce, jedna sestra na rakovinu a zbylé dvě se nevdaly a zůstaly bydlet v našem domě. Jsem tedy jediný otcův syn. Je to velká zodpovědnost.“

Ibrahim vzhlédl k obloze, zda z té nekonečné modři na něho nehledí tvář Aliho Rašida. Srdce se mu sevřelo jako pěst a slzy mu zalily hrdlo. Je po smrti, jeho momentek je po smrti. Nastavil opět ruce a děvče mu do nich nalilo vodu. Omyl si pálicí oči.

Na minutku se podíval na dívku a usoudil, že pod tou vrstvou špíny může být docela hezoučká. Věděl však, že těžký život nilské rolnice ji přinutí zestárnout ještě před dosažením třicítky. „Tak teď mám tedy dcerušku,“ pokračoval v nářku. „Podle otce je to selhání, urážka mužovy plodnosti. Mé sestry nebral v dětství vůbec na vědomí. Jedna z nich bydlí v domě, je to vdova s dvěma dětmi. Nikdy ji nepohládl. Ale podle mě je hezké mít dcery. Holčičky někdy připomínají svou matku –“ Hlas se mu zlomil.

„Nerozumíš, co říkám, viď,“ řekl něžně k dívence. „A nepochopila bys to ani arabsky. Ty budeš mít jednoduchý život. Rodiče ti vyberou manžela, budeš rodit děti, zestárneš a možná se dožiješ věku, kdy tě vesnice bude ctít jako moudrou starěnu.“ Ibrahim si zabořil obličej do dlaní a rozplakal se.

Děvče trpělivě čekalo s prázdným džbánem v náruči. Konečně se Ibrahim uklidnil. Možná mu dívka pomůže dostat vůz na cestu. Arabsky jí vysvětlil, že potřebuje, aby se opřela o kapotu a zatlačila, až zatroubí.

Když se auto dostalo zpět na suchou polní cestu, usmál se Ibrahim smutně na děvče a řekl: „Bůh tě za tvou laskavost odmění. A já bych ti rád něco dal.“ Zjistil však, že v kapsách nemá žádné peníze. Všiml si, že dívka visí pohledem na bílé hedvábné šále, kterou měl ovinutou kolem krku. Podal jí ji.

„Kež ti Bůh dopřeje dlouhý život,“ popřál děvčeti v slzách, „hodného manžela a mnoho dětí.“

Jakmile auto zmizelo, třináctiletá Sahra se úprkem pustila k vesnici. Docela přitom zapomněla, že džbán je prázdný, a myslela jen na svoji odměnu – pruh látky tak bílé a čisté jako husí peří a tak jemné, že jí mezi prsty protékala jako voda. Už se nemohla ani dočkat, až najde Abdua, poví mu o cizinci a šálu mu ukáže. Pak to řekne matce a nakonec celé vesnici. Nejlepší na tom bylo, že jí cizinec připomínal jejího milovaného Abdua.

Cestou k vesničce zahalené čpavým kouřem si Sahra připomínala, jaké má štěstí. Většina děvčat svého budoucího manžela nezná, až do dne svatby jsou si novomanželé cizí. A spousta děvčat je pak nešťastná a snáší svůj úděl mlčky, protože naříkající žena přináší rodině hanbu. Ale Sahra *věděla*, že v manželství s Abduem nešťastná nebude. Tolik se smál a vymýšlel básně, a kdykoliv na ni upřel oči zelené jako Nil, vzbouzel jí v útrobach prapodivný pocit. Zнала ho odmalička – byl o čtyři roky starší – ale teprve po loňské sklizni jí začal věnovat větší pozornost a ona ho viděla jinýma očima. S jejich svatbou počítala celá vesnice, nakonec byli přece přibuzní.

Když vběhla do vesnice, rozhlédla se po něm. Minula ji skupina švitořících žen oblečená ve volných černých kaftanech na znamení, že jsou vdané. Sahra mezi nimi s úžasem spatřila svou sestru. Uvědomila si, že sestra se změnila, že dospěla. Včera se vdávala a podstoupila zkoušku panenství, „nejdůležitější okamžik v životě každé dívky“, jak tvrdila Sahřina matka.

Dokonce tak důležitý, že ho provázela oslava za účasti celé vesnice. Ale co ztráta panenství? Ta není důležitá? Sahra si včera při pohledu na sestru, kterou ženy připravovaly na svatebním loži, vyhrnuly jí šaty a roztáhly nohy, připomněla, jak ji v šesti letech ve spánku přidržely dvě tety za ruce a matka ji uchopila zezadu. Než se Sahra vzmohla na výkřik, objevila se porodní bába s břitvou v ruce. Jediný pohyb, a Sahru proklála nesnesitelná bolest. Později se dozvěděla, že to byla obřizka, která čeká všechna děvčata. Provedli ji její matce a matce její matky a tak až k pramáti Evě. Matka Sahře vysvětlila, že po vyříznutí toho nečistého kousku těla dokáže žena zachovat muži věrnost, zatímco bez této operace by nikdy nenašla manžela.

Ale včera večer neprováděla zkoušku panenství žádná porodní bába, ale sám ženich bílým kapesníkem omotaným kolem prstu, přičemž přihlížela rodina a všichni svatební hosté. Nevěsta vykřikla a mladý ženich vyskočil a předvedl zakrvácený kapesník. Všichni začali provolávat slávu. Nevěsta byla panna, rodinná čest byla zachráněná.

A do rána se Sahřina sestra zázračně proměnila v ženu.

Sahra se rozběhla ke kavárně a nepřestávala hledat Abdua, který tam často pomáhal prostírat stoly. Přitom zaslechla starého šejka Hamida, který si u vodní dýmky stěžoval, že v Káhiře slaví bohatí konec války, ale rolníci nemají co oslavovat. Potom se šepetem dostal k nebezpečnému tématu – k *Muslimskému bratrstvu*, tajné skupině milionu lidí po celém světě, která má v plánu svrhnout světskou třídu vládnoucích pašů čítající pouhých pět stovek hlav.

„Jsme nejbohatší země Středního východu,“ syčel Hamid, který uměl psát a číst, vlastnil dokonce rádio a požíval ve vesnici nesmírné vážnosti jako hlavní zdroj zpráv. „Ale kdo to všechno shrábne? Těžko my chudí!“

Sahra neměla šejka Hamida ráda. Nejenom že byl hrozně starý, ale taky hnusně špinavý. Navzdory svému vzdělání, jež mu vyneslo vážený titul šejka, měl *galabeju* smrdutou a zamazanou, vousy zcuchané a umatlané od kávy a tabáku a měl nechutné zvyky. Byl už čtyřikrát ženatý, ale vždycky ovdověl, ve vsi se šušovalo, že každou manželku doslova udřel k smrti. Sahře se nelíbilo, jak jí vždycky okukuje nadra.

Honem tu šálu od bohatého muže skryla mezi záhyby šatů. Cizinec byl jistě paša, jeden z těch, proti kterým teď šejk Hamid brojil.

Konečně spatřila Abdua, zamávala na něho a zaslechla jeho smích a v duchu se ptala, jak bude vypadat její svatební noc. Ublíží mi? přemítala při vzpomínce na pláč své sestry při zkoušce panenství. Sahra věděla, že zkouška být musí, protože pouze čistota dcery zaručuje rodinnou čest. Sahra si vzpomněla na nešťastnou dívku ze sousední vesnice, kterou její soused znásilnil, a otec se strýci ji pak zabili, protože „hanbu lze smýt jen krví“.

Sahra běžela za dům svých rodičů, kde vedle stájí vklouzla do bambusového přístřešku omazaného blátem. Za horkých dní tady odpočívala jejich buvolice, přežvykovala a Sahra sedávala s ní. Bylo to její oblíbené místočko a sem se teď schovala, aby v duchu znovu prožila své setkání s cizincem a pomazlila se s hedvábnou šálou.

Uvelebila se na slámě a povšimla si, že slunce je už vysoko a přináší do vesnice nový den. Věděla, že musí jít znovu k řece pro vodu, ale teď aspoň na chvíličku chtěla být sama jen se svou nádhernou vzpomínkou. Ten muž jí slíbil, že jí Bůh požehná! Toužila, aby za ní přišel Abdu a ona mu mohla všechno vyprávět. Teď už si nesměli spolu hrát tolik jako v dětství, museli se držet oddělených hloučků žen a mužů, takže si vždycky společný okamžik jen ukradli. Začátek měsíčního krvácení znamenal pro Sahru dlouhé šaty, šátek skrývající vlasy a cudné chování. Už žádné běhání, žádný křik, z těla odhalit nanejvýš kotník. Po letech dětské svobody bylo toto omezení téměř nesnesitelné, zvláště když na rodinných sešlostech nesměli s Abduem na sebe ani promluvit.

Proč se rodiče tolik bojí o dcery? dumala Sahra. Proč se jí matka pořád vptává, kde zrovna byla a kam má namířeno? Proč už nesmí k pekaři a do rybárny sama?

Proč se na ni otec mračí a u jídla ji pozoruje se zuřivostí, jež ji občas až děsí? Co je špatného na tom, že si povídá s Abduem nebo s ním sedí u řeky, jako když byli malí?

Nakonec Abdu skutečně přiběhl a Sahra vyskočila. Měla sto chutí popadnout ho kolem krku, ale nakonec jen plaše couvla stejně jako on. Hoši a dívky se nesměli navzájem dotýkat a správně spolu ani mluvit, leda při nejužším rodinném shromáždění. Hravost dětství nahradila cudnost, svobodu vystřídala poslušnost. Sahra se dívala do Abduových zelených očí a vzpomínala, jak ještě nedávno ji honil a tahal za copánky. Teď měla copy schované pod šátkem a Abdu se choval zdvořile jako cizinec.

„Složil jsem novou báseň,“ pochlubil se. „Chceš si ji poslechnout?“ Protože byl negramotný jako ve vesnici každý, učil se Abdu své básně nazpaměť. Už jich uměl pár desítek.

*„Moje duše touží pít z tvé číše,
mé srdce pást se v tvé zahrádce.
Bez tvých sladkých nader bídne zhynu,
jako gazela zbloudilá v poušti.“*

Sahra si domyslela, že báseň je o ní, ale nevzmohla se ani na slovo, ani aby Abduovi řekla, že je stejně krásný jako ten cizinec. Až když se později vypravili k řece pro vodu, vyprávěla mu o muži a ukázala mu šálu bílou jak oblaka.

Kupodivu projevil Abdu pramálo zvědavosti. Měl toho spoustu na srdci, i když Sahře se nesvěřil. Svou básní vyjadřoval hlubokou lásku k Egyptu, ale ze Sahřiných očí vyčetl, že její význam pochopila nesprávně. Abdu prožíval silný vnitřní neklid už od doby, kdy do vesnice přišel neznámý člověk a vyprávěl o *Muslimském bratrstvu*, o návratu k Bohu a božimu způsobu života a dodržování zásad koránu, o tom, že všechny přece stvořil Bůh ke svému obrazu, tak proč by měli chudí dít na bohaté a proč by všichni měli klekat před britskými vládci? Abdu začal tušit, že se narodil k vyšším cílům.

Nechával si však své myšlenky pro sebe a mlčky doprovodil Sahru do domu jejích rodičů. Když se zastavil na cestičce a upřel na ni výmluvný zrak, bouřily mu v hrudi dva protichůdné pocity – láska k ní a touha přidat se k *Muslimskému bratrstvu* a sloužit Egyptu a Bohu. Jenže Sahra byla tak roztomilá, měla tak oblou tvář a kouzelnou bradičku a tak slibně zrající tělo pod *galabejou*, že musel potlačit nutkání ji políbit.

„Kéž je Bůh s tebou,“ zamumlal jenom a nechal ji stát ve zlaté sluneční záři.

Sahra se dychtivě rozběhla do domu, aby matce pověděla o cizinci. Mezitím se rozhodla, že šálu daruje matce, která v životě nic tak hezkého neměla, i když ji Sahra přistihla pokukovat po krásných látkách na trhu. Trochu se bála, že dostane

vyhubováno za pozdní donesení vody, ale k jejímu úžasu ji matka přivítala s neskrytým vzrušením.

„Mám pro tebe úžasnou novinku!“ jákala. „Buď Bohu chvála, do měsíce se vdáš! A tvoje manželství zastíní i svazek tvé sestry, protože všichni ve vesnici tvrdí, že lepší ženich by se v celé vesnici nenašel!“

Sahra zalapala po dechu a sepjala ruce! Rodiče konečně souhlasí, aby si vzala Abdua!

„Chvalme Boha, je to šejk Hamid, kdo o tebe požádal,“ zářila matka. „Jsi to nejšťastnější děvče pod sluncem!“

Skvostná šála vyklouzla Sahře z prstů.

3

„Co tě trápí, Amiro?“ zeptala se Maryam. Spolu s přítelkyní trhala lístečky rozmarýnu a kladla je do košíku. Amira se napřímila, sundala si závoj a odhalila tak lesklé černé vlasy. Čekala hosty, takže byla oblečená do přepychové černé hedvábné blůzky a černé sukně – to jako vdova a teď i na znamení žalu ze smrti své snachy. Jako vždy však nosila oděv podle nejnovější módy, nechávala si oblečení dovážet z Londýna a Paříže. Dbala i o obličej – obočí měla vyholené a znovu načrtnuté, oči obtažené linkou, matně rudou rtěnku. Kolem ramen měla přehozený průsvitný černý šál. Kdyby přišla mužská návštěva, skryla by si jím dolní polovinu obličeje a ovinula pravou dlaň, než by mu podala ruku.

„Mám starost o syna,“ svěřila se a přihodila do košíku pár květů. „Od pohřbu se chová divně.“

„Truchlí pro manželku,“ připomněla Maryam. „Byla tak krásná a milá a on ji tolik miloval! Jsou to teprve dva týdny, potřebuje čas.“

„Doufám, že máš pravdu.“

Byly v Amiřině soukromé zahradě, kterou kdysi dávno založila matka Aliho Rašida a k vonným a okrasným květinám pak Amira přidala i rostliny s důležitými hojivými účinky: rozmarýn, heřmánek, kozlík, skořice, z nichž vyráběla své sirupy, elixýry a masti.

Zrovna byla siesta, kdy se všechny obchody a firmy v Káhiře přes poledne zavírají a kdy Amira přijímala hosty. Většinou ji přišla navštívit sousedka Maryam. Vysoká Židovka Maryam neskryvala svou rudou hřívu pod závojem a její zářivě žluté šaty upoutaly pozornost zvědavého čmeláka.

„Ibrahim se vzpomíná,“ zopakovala Maryam a dodala: „Ale tebe trápí ještě něco jiného, Amiro, poznám to na tobě.“

Amira odehnala včelu od své tváře. „Nechci tě tím zatěžovat, Maryam.“

„Odkdytak nesdílíme úplně všechno, žal i radost, dokonce i tragédie? Pomáhaly jsme si rodit děti, Amiro, jsme jako sestry.“

Amira zvedla košík s voňavými lístky a ohlédla se po brance. Byla otevřená pro hosty. Amira nikdy nevycházela na ulici – už od chvíle, kdy sem přišla jako nevěsta – takže každý, kdo s ní chtěl mluvit, musel přijít sem, do domu v ulici Pane-nek z ráje. A často těch hostů bývala spousta, jednak byla Amira oblíbená, jednak se šířila její sláva léčitelky, jež zná prastaré recepty. Jen zřídka kdy minulo odpole dne bez návštěv.

„Nic před tebou neutajím!“ usmála se Amira, když se spolu vracely po dlážděné cestičce k domu. Věděla, že to není pravda – Maryam o ní věděla všechno, ovšem až na život v harému v ulici U perlovníku. „V noci mě budí zlé sny.“

„Sny o tom přepadení tábora v poušti? Ty přece míváš při každém narození v domě, Amiro.“

Ale Amira zavrtěla hlavou. „Ne, tohle jsou sny, Maryam, jaké jsem ještě nikdy neměla.“ Pohlédla na přítelkyni. „Jsou to sny o Andreasi Skourasovi, ministru kultury.“

Maryam se zatvářila polekaně a pak Amiru se smíchem uchopila v podpaží. Kolem nich bujely citrusové a olivové stromy a stinné fíkovníky a granátové jabloně. Zahradě dominovala fontána zarostlá lekníny a papyrem.

„Pan Andreas Skouras!“ opakovala Maryam nadšeně. „Nebýt vdaná, taky bych o něm snila! Už jsi vdova dost dlouho. Copak si to nepřál sám Ali? Jsi ještě mladá, můžeš mít další děti! Pan Skouras! Náhdera!“

Amira nedokázala vyjádřit, proč by ji sny o přitažlivém ministrovi měly tolik trápit. Asi by tvrdila, že nevěří, že by se muž oženil s ženou, jež nezná svou původní rodinu, neví, kde se narodila a komu. Když ale Amira pátrala v srdci hlouběji, objevila jiný důvod k strachu z těchto snů – byl to pocit provinění z toho, že se do Skourase zamilovala ještě v době, kdy byl Ali naživu.

„Co k tobě cítí on?“

„Maryam, nemůže ke mně cítit nic, jsem prostě vdova po jeho příteli. Od Aliho smrti, Bůh mu dej nebe, jsem pana Skourase viděla pouze čtyřikrát. Naposledy při pohřbu mé snachy, Bůh jí dej klidně spočinout. Čtyřikrát za pět let, Maryam. To jistě není projev zvláštní pozornosti.“

„Možná že pouze ctí tvůj vdovský stav a chrání tvou pověst. Na tom pohřbu ti zvláštní pozornost rozhodně věnoval, Amiro.“

„Zrovna jsem ztratila snachu.“

„Bůh jí žehnej. Ale Skouras očima doprovázel tebe.“

Amira opět pocítila radost i vinu současně. Jak může tak brzy po smrti své snachy pomýšlet na romantické city? Vzpomněla si, když Ali přivedl Skourase poprvé a ona mu podala ruku podle obyčeje zavinutou do závoje, ale i přes látku cítila, jak při tom doteku mezi nimi přeskočila jiskra. A také příliš dlouho spočíval pohledem na její

tváři, či se jí to jen zdálo? A Amira cítila, že zneuctila manžela, i když jen v srdci. A teď zase měla pocit, že zneuctila své děti. Nesmí na Skourase vůbec myslet!

Ze střechy domů vzlétlo vyplašené hejno holubů. Amira zvedla oči a proti slunci spatřila siluetu.

„To je Nefissa,“ poznamenala Maryam. „Co dělá tvá dcera na střeše?“

Amira svou dvacetiletou dceru neviděla na zídce mezi vikýři poprvé.

„Hm, nechová se Nefissa poslední dobou zamilovaně?“ usmála se Maryam.

„Matka i dcera. Ty Rašídovy ženy jsou ale romantičky!“ dodala se smíchem.

Amira nevyloučila, že je její dcera zamilovaná, ale do koho? Když se jí manžel zabil při autohavárii, žila mladá vdova v polosamotě, jak žádala tradice. Kde by tedy našla příležitost k seznámení? Nu, ale možná se s někým potkala u dvora, utěšila se Amira představou ženicha ze staré vážené rodiny.

Ženicha jako je Andreas Skouras...

„Víš, co potřebuješ?“ prohodila Maryam, když se blížily k besídce. „Vypadnout na čas z domu. Pamatuju si, jak jsme se seznámily, tys už měla pětiletého Ibrahima a já se jako novomanželka zrovna přistěhovala. Pozvalas mě na čaj a mě šokovalo, žeš od svatby nev kročila na ulici. Jistě, tehdy tak žilo mnoho manželek, ale teď už je jiná doba, Amiro. Harém je přežitek, ženy se teď po městě pohybují bez doprovodu. Pojeď se mnou a Sulejmanem na dovolenou do Alexandrie! Mořský vzduch ti udělá dobře.“

Ale Amira do Alexandrie nechtěla. Věděla, že to je přístav, a věřila, že zaoceánské lodě přivázejí do Egypta cizí nebezpečné obyčeje.

„Dům i tvoje rodina to bez tebe klidně zvládnou,“ přemlouvala ji Maryam.

Amira pozvání s díky odmítla. Tohle byl jejich dávný spor. Každý rok přicházela Maryam s novým důvodem, proč by se Amira měla osvobodit od omezujících tradic, vymýšlela vábníčky a lákadla, ale Amira vždycky odpovídala totéž: „Během života potřebuje žena vyjít z domu jen dvakrát: Když se od rodičů stěhuje k manželovi a když manželův dům opouští v rakvi.“

„To jsou mi řeči!“ zlobila se Maryam. „Jsi ještě pořád mladá, Amiro, a za tou zdí leží nádherný svět! Tvůj manžel tě tady dávno nedrží, jsi volná!“

Ale nebyl to Ali Rašíd, kdo Amiru věznil. Vzpomněla si, jak jí jednou řekl: „Amiro, ženo moje, svět se mění a já jdu s dobou. Ženy po celém Egyptě odhazují závoje a vycházejí z domu. Máš moje svolení chodit bez závoje po městě, jen musíš mít doprovod.“

Amira poděkovala, ale odmítla jeho laskavost stejně jako teď Maryaminu. Ali se divil jako nyní Maryam, proč mladá krásná žena odmítá výhody, za které svobodnější egyptské ženy tak dlouho bojovaly.

Amira však věděla, že strach opustit dům se zrodil v letech dětství, jež si vytěsnila z paměti. Někde před jejím osmým rokem leží tajemství její touhy zůstat uzavřená světu. A dokud si ty vzpomínky nevybaví a nepřekoná strach, zůstane radši za zdmi domu v ulici Panenek z ráje.

„Máš návštěvu,“ ukázala Maryam na branku.



Ze svého místa na střeše si Nefissa za bzukotu včel z výšky prohlížela Káhiru, její zlaté kupole a minarety a třpyt hladiny Nilu, a pomyslela si: Až přijde tentokrát, sejdu dolů a promluvíím s ním. To udělám!

Ze střechy Rašídova domu se dalo přehlédnout celé město a za jasných měsíčních nocí stíny pyramid, přízračných jehlanů daleko v poušti. Ale dnes odpoledne se Nefissa nad městem dřímajícím v čase siesty zaměřila na ulici, jež obíhala vysokou zahradní zeď. Kdykoliv kolem projel vůz nebo na dláždění zacvakala koňská kopyta, naklonila se přes parapet plná naděje, že přijíždí on. Nikdy nevěděla předem, zda vůbec přijde, a když, zda pěšky či ve voze. Sotva zahlédla matku s Maryam, honem ucouvla do vikýře. Snad ji nezahledly, jistě by jí tohle počínání neschvalovaly!

Nefissa ovdověla před několika měsíci, těsně před narozením svého druhého děcka. Podle obyčeje měla vést tichý cudný život. Což to však šlo, když jí bylo teprve dvacet a její manžel byl pro ni téměř cizinec, playboy, jenž veškerý čas trávil v nočních klubech a zabil se při autonehodě? Nefissa věděla, že se provdala za neznámého člověka, tři roky s ním žila, porodila mu dvě děti a pro něho – jí cizího člověka – měla nadosmrti truchlit.

Nemohla. Už ne. Chtěla se zamilovat.

Toho cizince spatřila poprvé před měsícem. Dívala se na ulici malým otvorem v síťové zástěně zakrývajícím okno, když se britský důstojník zastavil pod lampou, aby si zapálil cigaretu. Náhodou vzhlédl a jejich pohledy se setkaly, ale když vzhlédl podruhé, už to náhoda nebyla, to Nefissa najisto poznala z jeho zvědavého výrazu.

Od té doby ho vyhlížela. Přicházel nečekaně, nepravidelně a zastavoval se pod lampou, kde si zapaloval cigaretu, a vždycky ji pár ukradených chviliek pozoroval skrze kouř. Nefissa hltala očima tu tvář, světlou, lemovanou plavými vlasy a tak krásnou, jakou ještě nikdy neviděla.

Kde žije? Kam jde? Odkud přichází? Co v armádě dělá? Jak se jmenuje a co si myslí o ní?

Pokud přijde dnes, neuvidí mě u okna, pomyslela si vzrušeně. Dnes mám pro něho překvapení!

Ale jak dlouho ještě v Egyptě zůstane, když už se neválčí? I když Nefisse připadalo neuvěřitelné, že už nebudou další nálety a žádné úprky do krytu v rohu zahrady. Co když Egyptané skutečně Brity donutí odejít?

Nechtěla myslet na války ani politiku. Nechtěla myslet na to, jak jejího krásného důstojníka ženou z Egypta. Chtěla vědět, kdo je, jak se jmenuje, chtěla se s ním třeba i... milovat. Ale musí být opatrná, jinak ji čeká přísný trest. Vždyť právě její starší sestru Fatimu rodina zapudila kvůli nějakému nikdy nezmníněnému hříchu!

Jenže teď si nebude dělat starosti kvůli důsledkům, radši využije příležitosti. Dnes bude smělejší než jindy.

Blaženě se zasmála. Konečně se o svém důstojníkovi něco dozvěděla.

Včera odpoledne byla nakupovat se sestrou krále Faruka, s níž se přátelila, a potom za doprovodu princezny obvyklé družiny zašly na čaj ke *Groppimu*. Z celé čajovny vyvedli zákazníci, aby se královská skupinka mohla těšit soukromí. Nefissa náhodou vyhlédla na ulici, po níž kráčeli dva britští důstojníci ve stejné uniformě jako ten „její“. Ledabylá otázka k její společnici přinesla ovoce. Teď už znala jeho hodnotu. Nebylo to moc, ale pořád lepší než nic.

Byl poručík. Byl neznámý poručík a vojáci mu musejí říkat „pane“.

Nepřestávala pozorovat ulici pod sebou a modlila se, aby přišel. Byl tak krásný den, pro procházku jako stvořený! Domy se koupaly v hřejivém slunci a vánek od Nilu přinášel vůni pomerančových květů. Ticho rušilo jen štěbetání ptáků a zurčení fontány. Nefissa si ve svém milostném roztoužení připomněla legendu, jež se vázala k jejich ulici a byla jejímu osudu velmi blízká.

Podle pověsti přišla před staletími do Arábie sekta svatých mužů. Putovali přes pouště i mezi poli zcela nuzí a všude se za nimi táhly houfy žen, protože se věřilo, že pohlavní styk s nimi nebo i jen dotek vyléčí ženskou neplodnost a pannám zaručí plodného manžela. V patnáctém století jeden z těchto světců navštívil palmový hájek na kraji Káhiry, kde během tří dnů obšťastnil sto žen, načež zemřel. Z nebe pak prý sestoupily temnooké panny, které podle koránu čekají v nebi jako odměna pro věřící, a odnesly světcovo tělo do ráje. Místu se pak říkalo „Hájek panen z ráje“, a když si tu o čtyři sta let později Britové v roli „ochránců“ vybudovali vily, dostala jedna srpovitá ulička název Panenky z ráje. A právě tady si paša Ali Rašid postavil své rodinné sídlo, kde dodnes žije jeho nejmladší manželka, dcery od starších žen, syn lékař a vnoučata. A Nefissa, jeho nejmladší dítě, jež teď sní o lásce.

Zahlédla, že brankou dole prochází návštěva. Během siesty matku často navštěvovali přátelé, ale i cizí lidé, ženy, jež se doslechly o Amiřiných léčitelských schopnostech a přicházely si pro radu, amulet nebo lék. Nefissu jejich prosby fascinovaly – často šlo o afrodiziaka či antikoncepci nebo lék proti neplodnosti.

Nefissa se k matce odpoledne často připojila, stejně jako ostatní ženy a děti v domácnosti, ale dnes ne. Dnes vyhlíží svého poručíka a plánuje pro něho odvážné překvapení.



Amira a Maryam seděly v besídce, skvostném přístřešku z tepaných a kroucených železných prutů, která však měla vadu: vzor železných lístků kolem vchodu byl nesymetrický. Tato nedokonalost byla záměrná, muslimští umělci do svého díla vždycky začlení kaz, protože dokonalé dílo podle nich odvádí pouze Bůh.

Služebná jim přišla oznámit návštěvu.

Objevila se žena, kterou Amira ještě nikdy neviděla, krásně oblečená, kožené střevíčky ve stejné barvě jako kabelku, evropský klobouček se sítkou zakrývající oči – očividně manželka boháče.

„Kež vám každý den přinese jen to nejlepší, *Seida*,“ pozdravila Amiru uctivým jménem používaným ve významu urozená dáma. „Jsem Safeja Ragebová.“

Amiře neušlo, že žena při svém představování nepoužila místo jména svého manžela titul *Um* – matka – následovaný jménem jejího syna, protože podle zvyklostí nejvyšší úcty požívaly právě matky synů.

„Kež vaše dny jsou plné štěstí a požehnání, paní Safejo. Posadte se, prosím,“ vybídla Amira návštěvnici, nalila čaj a chvíli si s ní povídala o počasí a pěkné úrodě pomerančů a nabídla jí cigaretu. Žena se společenskému rituálu ochotně podrobila, neboť jít hned k věci by bylo nezdvořilé a přímá otázka ze strany hostitelky vyložené hrubiánství. Amiře neušlo, že žena je vystrašená.

„Odpusťte, *Seida*,“ začala konečně Safeja Ragebová a neskrývala svou nervozitu, „slyšela jsem, že jste *šejka*, moudrá a vzdělaná. Dokážete prý vyléčit každou chorobu.“

„Každou,“ přisvědčila Amira s úsměvem, „až na tu, na kterou je člověku souzeno zemřít.“

„Netušila jsem však, že držíte smutek.“

„Nevyhnutelnost má své vlastní zákony. V čem vám mohu pomoci?“

Safeja se ohlédla po Maryam s takovým zoufalstvím, že Amira ihned vstala a řekla: „Maryam, omluvíš nás, prosím? Paní Safejo, projdete se se mnou?“



Nefissa nakonec sešla do zahrady a procházela se podél zdi. Občas se ohlédla po besídce, zda ji matka nevidí. Zamířila k zadní bráně a vykoukla škvírou. Zatajila dech – co když nepřišel?

Byl tam!

Byl tam a vzhlížel k oknům v patře. Nefisse se rozbušilo srdce. Nesmí ho nechat jen tak odejít, ale také se nesmí nechat nikým přistihnout.

Nejdřív mu chtěla hodit lístek se svým jménem a zeptat se, kdo je on. Pak ji však napadlo, že by ho také mohl přehlédnout a lístek by třeba našel soused. Potom mu chtěla hodit nějakou ze svých osobních věcí, rukavici nebo šátek. Ale co když by tu věc zvedl někdo nepovolaný a poznal, čím je. Mučila se tím celé ráno, než dostala nápad. A teď –

Ztuhla. Matčin hlas! A hodně blízko! Nefissa se bleskově skryla za keř. Co když odejde? Co když si myslí, že ztratila zájem? Ach matko, pospěš si! Přeji co nejrychleji! Se zatajeným dechem sledovala matku, jak ji míjí s cizí ženou po boku

a tlumeně s ní hovoří. Když konečně zmizely mezi stromy, vrhla se Nefissa ke škvíře. Ještě tam byl!

Chvatně utrhla nachový květ ibišku a přehodila ho přes zeď.

Nezahlédl ho!

Zrovna v tu chvíli kolem přešel mohutný vojenský nákladák a jeho pneumatiky kvítek jen taktak minuly. Ale pak poručík přešel ulici a květ zvedl. Pohledem přejížděl po zahradní zdi, až ho posléze upřel na bránu, k místu, kde stála Nefissa. Ještě nikdy ho neviděla takhle zblízka – oči měl v barvě světle modrého opálu, na bradě mateřské znaménko. A tu udělal zvláštní věc: S očima visícíma na bráně pozvedl kvítek ke rtům a políbil ho.

Ach bože, cítit ta ústa na svých, cítit jeho objetí! Copak jsou odsouzeni jenom k pohledům? Jenže setkání je nemožné.

Najednou ji proklál bolestný strach. Jak by se tvářil na to, že byla vdaná a má dvě děti? Ženy se sexuální zkušeností neměly mezi egyptskými muži jako nevěsty velkou cenu, protože mohly srovnávat mezi milováním bývalého a současného muže. Jsou Angličané stejní? Nefissa o té světlé rase, jež okupovala Egypt už skoro století v roli „ochránců“, ale daleko spíše dobyvatelů a vykořisťovatelů, nevěděla zholat nic. Třeba o ni hezký poručík ztratí zájem!

Ne, modlila se v duchu, kéž není takový! A určitě se spolu setkají, *musí* se setkat.

„Nefisso?“ zaslechla hlas.

Prudce se otočila. „Tetičko Maryam! Tys mě vylekala!“

„Viděla jsem dobře, žeš zrovna něco hodila přes zeď?“ zeptala se Maryam. „Že by na druhé straně byl někdo, kdo to něco zachytil?“

Nefissa zrudla a Maryam ji se smíchem objala kolem ramen. „Ach bože, to mládí!“

Nefissa toužila dál se dívat na svého poručíka, ale to už zaslechla za zdí vzdalující se kroky.

Maryam voněla zázvorem a rudé vlasy jí ve slunci hořely jako oživlý oheň. Pomáhala to děvče přivést na svět a cítila k němu téměř mateřský cit. „Kdo je to?“ vyptávala se usměvavě. „Znám ho?“

Dívka se bála odpovědět. Všichni věděli, že Maryam nenávidí Brity, protože během povstání v devatenáctém roce jí popravili otce. Tehdy byla Maryam šestnáctiletá. „Britský důstojník,“ přiznala Nefissa nakonec.

Maryam se zamračila a Nefissa honem vyhrkla: „Ale když on je tak hezký, tetičko, vysoký a vlasy má jako pšenice! A všichni nemůžou být špatní, to snad ne! Ach bože, *musím* ho vidět! Ale Britové prý brzy odjedou z Egypta, a pak odjede i on. A to já nechci!“

Maryam si s úsměvem připomněla, jak se před dvaadvaceti lety jako dvacetiletá také zamilovala. „Jen klid, moje milá, Britů se jen tak nezbavíme.“

„Snad kvůli tomu nedojde k násilí,“ povzdechla si Nefissa nešťastně. „Povídá se, že když Britové neodejdou, vypukne revoluce.“

Maryam neodpověděla, slyšela stejné zvěsti. „Neboj se,“ chlácholila mladou ženu, když spolu zamířily zpátky k besídce. „Tvému důstojníkovi se nic nestane.“

„Vím, že se setkáme, tetičko Maryam,“ rozzářila se Nefissa. „Je to náš osud. Taky to znáš? Ten pocit, žeš někomu určena? Zažilas to se strýčkem Sulejmanem?“

„Ano,“ přisvědčila Maryam tiše. „Zažila jsem to.“

„Neprozradíš mé tajemství, tetičko? Nepovíš to matce?“

„Nepovím. Každá máme své tajemství,“ povzdechla si Maryam při vzpomínce na svého milovaného muže a tajemství, jež před ním skrývala celé ty dlouhé roky jejich soužití.

„Musím najít způsob jak se s ním setkat!“ prohlásila Nefissa už před besídkou, kde se mezitím všechny ženy z domu sešly k čaji, zatímco kolem si hrály děti. „Jsem přece dospělá, tetičko. Můžu se rozhodnout, zda si vzít závoj nebo ne. Dnes už ho skoro nikdo nenosí. Maminka je tak staromódní! Copak nevidí, jak se časy mění?“

„Tvoje matka to vidí až moc dobře, Nefisso. Možná proto se drží starých zvyků.“

„Kdo je ta žena s ní? Zdálo se, že spolu hovoří velmi důvěrně.“

„Ach ano,“ přikývla Maryam s úsměvem. „Další tajemství...“



„Nikdo o tom nemá tušení, paní Amiro,“ svěřila se Safeja Ragebová. „To břímě nesu sama.“ Uváděla důvod své návštěvy: Její čtrnáctiletá dcera, svobodná, otěhotněla. Safeja se doslechla, že Amira zná tajné lektvary a léky.

Amira si vzpomněla, že jako malá bývala v harému svědkem toho, že ženy občas pily bylinkový čaj, po kterém jim bývalo zle. Teď už věděla, že vyvolával potrat.

„Paní Safejo,“ nabídla Amira své návštěvnici místo na mramorové lavičce pod stinným olivovníkem. „Vím, oč jste přišla požádat, ale i když s vámi soucítím, nemohu vám nic dát.“

Žena se rozplakala.

Amira dala gestem příkaz služebné, stojící v diskrétní vzdálenosti, a za okamžik dostaly čaj z heřmánku rostoucího v Amiřině zahradě. Amira počkala, až se návštěvnice napije, a pak ji vybidla k dalšímu vyprávění.

„Co dívčín otec?“ zeptala se mírně. „Ten to ví?“

„Nikoliv. Dcera je naše jediné dítě, narodila se nám rok po svatbě. To jsme ještě žili ve vesnici v Horním Egyptě. Pak se manžel doslechl, že otvírají vojenskou akademii pro syny zemědělců. Pilně studoval, přijali ho a teď má hodnost kapitána.“